Cuprins

Clara de Cotnari 5
Povestea bancnotei mele de o sută de dolari 25
Nea Ghiță și nea Vali : doi regi 45
Actorul iubitului conducător 65
Preludierea prin Nea Nicu 87
Valsuri și blugi marca Strauss 107
Fotbaliștii își tratau iubitele cu mult Pepsic 126
P.C.R. în R.F.G. 146
Armata ca un uter 166
Cu zece kile de pastramă și două idei puteai schimba lumea 185

Momentul culminant era cel în care luam bancnota din mâna lor și o așezam în zare, lăsându-le să admire un Franklin surpriză, mai mititel, așezat la extremitatea hârtiei și invizibil în primă fază. Cu asta le tăiam alimentarea graiului: așadar, sutarul acela miraculos de dolari nu era doar ce se vedea pe el, ci avea și el secretele lui! Fetele închideau ochii și se vedeau așezate pe suta de dolari ca pe un covoraș fermecat, străbătând în zbor miile de mile, spre meleaguri de vis, unde bananele se dădeau fără coadă, unde beția parfumurilor te întâmpina în orice prăvălie, unde femeile își permiteau să-și ciugulească masa o dată la două ore, pentru că de păstrarea siluetei lor depindea echilibrul planetar...

Ah, ce imprevizibile erau toate, în manifestările lor față de biletul meu american de bancă! Unele îl sărutau ca pe o icoană (păi, nu scria pe el *In God we trust*?), altele își mângâiau cu el fața, iar o zgâtie frumușică foc s-a descheiat la cămașă, m-a rugat s-o descleștez din sutien, ceea ce am și făcut cu multă neîndemânare, pentru a-și mângâia sânii cu dolarii mei. Apoi m-a lăsat pe mine să fac asta, ea gemând cu ochii închiși, iar eu, șiret începător, insistând cu striațiile peste sfârcuri, pentru a o face să-și iasă din minți. Ne aflam la ea acasă, cică să învățăm pentru teza la fizică, nici n-am auzit când a intrat maică-sa – ah, mamele astea! – ce faceți voi aici, măi, iar eu bâlbâindu-i că-i scoteam fiicei dumneavoastră un coș de pe spate, iar ea, roșie și înțelegând ceva, ia cară-te tu acasă și scoate-i coșurile lu' frate-tu.

Aveam un succes nebun la fete cu sutarul meu de dolari, lunetă prin care se vedea o planetă de vis. Da,

da, eu, așa cum mă vedeți, le asiguram acestor începuturi de femei toate condițiunile să viseze! Dar știu că și ele mă răsplăteau pe cinste. Am sărutat enorm pe spezele bancnotei mele, am palpat țâțuci de toate formele și dimensiunile, mi-am scăpat mâna – ca din greșeală – într-o mulțime de chiloței, toți foarte roz, unii chiar cu danteluță.

La mai multe nu mă ducea capul. Pentru acel moment al vieții mele, era suficient.

Într-o zi, s-a petrecut ceea ce visam de-o grămadă de vreme: o fată m-a abordat ea pe mine, așa cum se abordează o vedetă rock sau de cinema, pentru a-i cere un autograf.

Fata era o piesă rară, care probabil luptase pe viață și pe moarte cu timiditatea, ca să poată înfăptui pasul către mine. Avea o frumusețe brunetă pură, fără adaos șmecheros în ea, deși nu purta sutien și se cam impunea, dar poate că o strângea sau, mai știi, poate că special pentru mine îl făcuse uitat. Mă aștepta la colțul blocului, când veneam de la școală și, fiindcă eram și eu de-acum cotoi în devenire, mi-am abandonat prânzul care aburea acasă și am invitat-o la o plimbare prin parc, să i se mai încălzească motorul respirației și să vadă ce tip deosebit eram.

Aproape că nu mă privea în ochi, o chema Anca și învăța la liceul pedagogic. Auzise multe despre mine și nu făcea o crimă dacă dorea să mă cunoască, fiindcă cine n-ar dori să cunoască un tip cu atâtea calități, mai cu seamă că proștii sunt la ordinea zilei. Dar să am

răbdare cu ea, să nu cer totul din prima, cum fac toți, care numai asta doresc, ce să le ceri, am mai mult respect pentru niște molii, decât pentru ei.

Așadar, eram un „tip", nu un flăcăiandru oarecare. Suna atâta de corespunzător, încât vedeam, sub aerul cald de iunie, cum aura de bărbat mi se umfla, ajungând cât o roată de autocamion. Am preluat-o din mers de după umeri, și sânul i-a pulsat, ca un calmar deranjat din somn.

Am fixat o întâlnire pentru a doua zi. Ancuța, trebuie să-ți arăt ceva deosebit, ceva ce n-am mai arătat nimănui ; Cătă, asta îmi place la tine, că ești un tip care știe să încânte o tipă, cu tine nu m-aș plictisi nici într-o mie de ani, abia aștept, pe mâine.

Doar prima întâlnire, și deja eram Ancuța și Cătă. Mă cotropea, pentru prima dată în viața mea de început de bărbat, nevoia să rămân o vreme cu fata asta cu tenul vopsit în măsliniu și cu buzele în sângeriu, cu ea visam la mai mult decât un joc fugar, aveam chef de o relație serioasă.

Eram nerăbdător să-i arăt dolarii mei, mai ales că între timp adunasem 200, detaliați în cinci bancnote : una de 100 reprezentând temelia, alta de 50, două de 20 și una de 10. Aș fi putut să schimb ușor, astfel încât să obțin doar două bancnote de 100, dar îmi plăcea să am în palmă patru președinți americani, doi bărboși – Franklin și Grant – și doi roșii la sânge – Jackson și Hamilton.

Ca o coincidență, cu două zile înainte de întâlnirea mea cu Anca, Pierre mă întrebase dacă mai am dolarii,

iar eu am tresărit, aproape jignit. Cum să nu-i mai am? Mai curând mi-aș tăia o mână, decât să-i cheltui. Dolarii aceia reprezentau libertatea mea, azilul meu politic.

A doua zi, m-am întâlnit cu Anca direct în parc, pe banca noastră, deja aveam banca noastră, și când m-am apropiat și m-a sărutat pe obraz, am crezut că un incendiu mi-a cuprins fața. Imediat însă a coborât ochii, rușinându-se parcă de faptul că și-a dezvăluit ca proasta, din prima, sentimentele care-i pârjoleau căpițele de dinăuntru. N-am mai așteptat, și am rugat-o să închidă ochii, fiindcă urma să vadă ce n-a văzut Parisul, sper că nu-i un inel de logodnă, Cătă, fiindcă e cam devreme.

Știa să glumească. Am dezvelit hârtia de 100, iar ea a făcut cea mai evlavioasă față, Doamne, minunate sunt darurile tale, și verdele ăsta atât de plăcut și odihnitor, am o eșarfă de culoarea asta, data viitoare ți-o arăt. Dar e adevărată, că-n filme am văzut că se mai falsifică? Pentru a-i spulbera orice dubiu, i-am luat unghiuța trandafirie și i-am trecut-o molcom peste striații, storcând un sunet ca de instrument cu coarde.

— Vezi, asta-i diferența, dolarii falși îs netezi ca un funduleț de bebeluș, și-acum ia uită-te puțin în zare, nu vezi aici un nene Franklin mai mititel, care stă pitulat în hârtie și scoate capul doar când adevărăciunea bancnotei e pusă la îndoială de neîncrezători ca tine? Zi și tu, crezi că falsificatorii au iscusința să falsifice astfel de bijuterii? În viața lor n-ar reuși.

Ochii ei mai aveau puțin și săpau tunele în pământ, ca niște cârtițe. Se rușina că pusese la îndoială dolarii, dolarii mei. Trebuia s-o împac.

— Și acum, surpriza serii : mai am patru hârtii : una de 50, două de 20 și una de 10. Privește-le!

Era câștigată în întregime : îi întreceam toate așteptările. De cât de mângâiate erau, frunțile celor patru președinți americani emiteau izvorașe de transpirație, iar viteazul Ulysses Grant căpătase două gămălii de salivă la intersecția buzelor. Ancuța era sclava bancnotelor, era sclava mea. Le freca una de cealaltă, le făcea sul și privea prin ele ca prin ochean, apoi le refăcea formele dreptunghiulare și le așeza în zare, râzând fericită când îi vedea pe președinții mai mititei, care răsăreau doar când vreun toma necredinciosul punea la îndoială autenticitatea dolarilor.

M-a sărutat lung, turnându-mi benzină pe dinăuntru și dându-i foc. Apoi, cu vocea ca varga, a spus, Cătă, aș vrea să te rog ceva, un lucru important pentru mine, de viață și de moarte. Orice, Ancuța, orice, dacă pot, pentru tine fac orice. Știi, bunica mea e bătrână și n-a văzut în viața ei dolari, a văzut doar ruble și drahme când era tânără, nici nu mai crede că există dolari pe lumea asta, ce-mi tot îndrugați voi baliverne, ne spune, dolarii îs ca fericirea, toți se referă la ea, dar nimeni n-a văzut-o. Cătă, simt cum o pierd de la o zi la alta, și i-aș aduce puțină fericire dacă i-aș arăta minunea. Poți face sacrificiul ăsta pentru mine, să mă lași să-i arăt dolarii? Mâine ți-i aduc înapoi, aici, pe banca noastră. Dar am și eu o supriză pentru tine : sâmbătă sunt singură acasă, părinții merg la o nuntă.

Avea lacrimi în ochi, doar cine n-a avut bunici nu înțelege. Am prins-o de codițe iar ea mi-a turnat din nou benzină și i-a dat foc. Puteam să o refuz?

Nu, nu puteam, deși pentru prima dată se punea problema să mă despart de dolarii mei. Dar toți dolarii și toate lirele sterline din lume nu puteau înlocui chemarea unei sâmbete în doi, prima mea sâmbătă în doi... Ca să-și dea seama ca lumea ce bărbat fără cusur eram, i-am dat toate bancnotele, ține-le pe toate cinci, încânt-o pe bunicuță, să vadă că dolarii există, semn că sfârșitul lumii e departe, și nu uita să-i arăți și în zare, să-i vadă pe tovarășul Franklin, pe tovarășul Grant, pe Jackson și pe Hamilton; îi arăt eu toată gașca, mi-a răspuns, dar săraca bunica are vederea slabă, atunci povestește-i pe președinți, spune-i ce bărbați serioși și gospodari au fost și cum șed dânșii acum la pensie și se odihnesc pe dolari ca pe niște păturici la picnic, de unde privesc cu mândrie mersul lumii, că fără dolari mersul lumii ar fi șchiop. Mai spune-i că pe fiecare bilet de bancă scrie „*In God we trust*", „Credem în Dumnezeu", de unde se vede că zicala „banul îi ochiul dracului" nu se aplică și la dolari, spune-i-le pe toate, bunicuțele au nevoie de așa povești minunate.

Ancuța a plecat cu banii destinați uzului ocular al bunicuței, nu înainte de a-mi mai turna o porție de benzină aprinsă pe gât, iar eu am ajuns acasă rupt de foame. Aflam lucruri noi: că pupatul face foame și somn. Am dormit la amiază, prilej pentru primul meu vis erotic mai serios, ce-i drept, mai avusesem și până atunci, dar numai fleacuri.

Până sâmbătă seara, mai erau cu puțin peste 48 de ore. Oare o să mă descurc? Dar până atunci, a doua zi, aveam din nou întâlnire cu ea. Pe *banca noastră*.